

det i dette Ting. Jeg vil ikke nægte, at jeg vilde meget have ønsket, at de ærede Medlemmer ikke havde udtalt nogen Profeti om Forslagets Skæbne i det andet Ting. Jeg tror, at det vilde have været heldigst, om det høje Landsting havde taget dette Forslag og ladet det gaa igennem med de Ændringer, som vare fornødne, altsaa med Landstingets egen Behandling og ikke ladet sig det ligge saa meget paa Sinde, hvorledes jeg vilde være stillet, naar Forslaget naaede Folketinget. Jeg har ikke den Tro, som ærede Medlemmer have, at det vil volde saa megen Vanstuelighed, at komme gennem Folketinget med et Forslag som dette. Naar man vil træffe en Ordning som den, her er Tale om, er det jo det fornuftige — derom kan der ingen Tvivl være — at man indskrænker sig til Spørgsmaalet om, hvorledes man skal gøre de Regler, der gælde enten for Sogne eller for Købstadkommunerne, anvendelige paa Handelspladserne. Det er den slagne Landvej, derom kan der ikke være nogen Tvivl, og det er den, Regeringen har foresøgt. At indblande andre store Spørgsmaal, der ikke vedkomme Ordningen af disse 6 Kommuner's Forhold, saasom en Omordning af den kommunale Valgret efter Lovene af 1867 og 68, eller Spørgsmaalet om Valg af Borgmestre i Købstæderne, under Behandlingen af dette lille Forslag, der kun angaar disse 6 abnorme Kommuner, er jo i og for sig aldeles urimeligt. Det er ganske vist det, der skete for 2 Aar siden med i Folketinget. Der var da Ønsker oppe om at benytte Lejligheden til i dette Forslag at indsætte Bestemmelser, i hvilke man antydede, kan jeg gerne sige, at Valget af Borgmestre skulde foregaa fremtidig paa en anden Maade i Købstæderne; thi andet kunde man jo ikke komme til paa dette Forslag, der kun angik Handelspladserne. Nu vel, disse Stemninger, der den Gang vare oppe i Folketinget, standsede ganske vist den Gang Forslaget; men jeg har Grund til at tro, at naar jeg atter kommer med et Forslag dermede, vil den fornuftige og rigtige Betragtning af Behandlingen af dette Forslag, at man skal holde sig til, hvad der ifølge Loven gælder enten for Sogne eller Købstadkommunerne, trænge igennem, og jeg vil ikke saa nogen Vanstuelighed, i alt Fald ikke nogen større Vanstuelighed, med at saa Forslaget igennem, eller rettere sagt, jeg haabede, at jeg ikke skulde saa det; hvorledes det imidlertid vil stille sig i Folketinget, efter at man her har profeteret saa ilde om Forslagets Gang dermede, bliver jo en helt anden Sag.

De Regler, der ere opstillede i Forslaget, ere nærmest dem, der vedrøre Køb-

stadkommunerne. Man maa dog erindre, at Handelspladserne ikke ere Købstæder og derfor ikke helt kunne behandles som saadanne. Der er paa flere Punkter væsentlige Forskelligheder til Stede som en Folge af, at disse Kommuner indtage en egen Stilling, idet de have en ikke ringe Forbindelse med Landet. De staa saaledes paa en anden Maade end Købstæderne.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Forslaget, er der jo faldet Bemærkninger fra flere ærede Medlemmers Side. Jeg skal der særlig dvæle ved, hvad der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 10de Kred's (Bojsen). Det ærede Medlem var anstelig for, at en Lovordning som denne, anvendt paa Esbjerg, skulde forrykke Forholdet med Hensyn til Havnen. Han henviste til, hvorledes Havnene ere stillede i Købstadkommunerne. Imidlertid er Forholdet jo et særligt ved Esbjerg. Havnen der er en kongelig Havn, en Statshavn, og Forholdene i Esbjerg maa derfor sammenstilles med Forholdene i Frederikshavn og Helsingør, hvor der ligeledes er Statshavne, og ikke med de almindelige kommunale Havne. Der vil for saa vidt ikke ske nogen Forandring i Fremtiden. Det eneste, jeg kunde tænke mig, var, at man, naar Esbjerg Kommune udbillede sig, gav dens Kommunalbestyrelse Lejlighed til at vælge Medlemmer til et Havneraad, der kunde være raadgivende over for Regeringen med Hensyn til Havnens Bestyrelse. Det er vistnok det yderste, der kan være Tale om at gaa til for Esbjergs Vedkommende.

Med Hensyn til § 36 om Esbjergs fremtidige Afgang, til Deltagelse i Landstingsvalgene, mente det ærede Medlem, at den foreslaaede Ordning var urimelig, man skulde staae Esbjerg den samme Ordning, som gælder for Købstæderne. Den i § 36 foreslaaede Ordning er den, der nu gælder for Esbjerg, idet den i Øjeblikket er en Landkommune. Spørgsmaalet bliver, om vi kunne forandre denne Ordning, og dernæst, om det er ønskeligt. Dette Spørgsmaal, om vi kunne forandre den, vil afhænge af, hvorledes man fortolker Grundlovens § 37. Derom har allerede det ærede 1ste Medlem for 6te Kred's (Koch) udtalt sig, men jeg er ikke ganske enig med ham, naar han saade, at Grundlovens § 37 utvivlsomt maa fortaas saaledes, at man ikke kan bringe en ny Handelsplads ind under den samme Regel, som gælder for de ældre. Jeg vil sige, at for mig staaer det som noget, der i alt Fald er tvivlsomt. Den Regel, Grundlovens § 37 har villet give, er vistnok den, at den skulde gælde for Købstæderne og Handelspladserne, og den har saa i Dørensstemmelse med,